

ТАЄМНИЦЯ БЛАКИТНОГО КРИСТАЛУ

Мишко перейшов до другого класу. Попереду були літні канікули, але йому не доведеться гасати з друзями вулицями маленького містечка та плескатися у річці. Його мама тяжко захворіла і вже місяць не ходила на роботу, бо могла лише дибати по квартирі, спираючись на палицю. Мишкові було дуже шкода маму, вона у нього добра, ласкава, найкраща у світі! Хлопчик допомагав їй приготувати обід, прибирав у кімнаті, гарно вчився, але він не міг врятувати маму від хвороби. Тільки-но розпочалися канікули, до них автівкою приїхала сестра мами тітка Валя. Швидко зібрали необхідні речі і надвечір поїхали. Мишко не забув прихопити свій старий наплічник, де зберігалися його «скарби». У важкому наплічнику були різноманітні камінці: пласкі та гострі, червоні і сірі, були навіть крапчасті.

До Дніпропетровська, де мешкала тітка, вони прибули вночі, тож Мишко з вікна автівки міг бачити лише безліч мигаючих у темряві вогників світла у будинках та на вивісках крамниць.

Вранці тітка Валя готувала сніданок. Мишко примостився біля неї на стільці.

- Сьогодні ми з мамою поїдемо до лікарні, а найближчими днями я тобі покажу наше славне місто,- пообіцяла тітка. – У нас є багато гарних місць, але найбільш цікаве – Монастирський острів.
- Чому він має таку назву?- поцікавився хлопчик. – Бо там є монастир?
- Колись давно на острів дійшов у своїй християнській місії Андрій Первозданний і встановив там хрест. Назву острів отримав від візантійського монастиря, який був збудований на тому місці. Кажуть, що в ньому зупинялася перечекати негоду княгиня Ольга, бував там і князь Володимир Великий.
- Монастир і зараз там є?- поцікавився Мишко.
- Під час Західного походу Батия монастир так був зруйнований, що від нього не залишилося і сліду. П'ятнадцять років тому на острові збудували церкву Святого Миколи,- охоче розповідала тітка. – Біла, із золотим куполом, церква добре проглядається з різних місць. А ще на Монастирському острові творяться справжні дива!
- Справді?- зацікавлено запитав Мишко.
- Так! На острові установлений один із найбільших пам'ятників Тарасу Шевченку. Кажуть, що під ним є підземні гроти. В одному з них схований напівпрозорий кристал Знань. Хто його знайде – буде все-все

знати, але знайти його нелегко. А ще раз на тиждень з'являється зона розриву. Якщо людина туди потрапить, то може потрапити в паралельний світ.

- Не може бути!- вихопилося у Мишка.
- А ось і може!- відповіла тітка. – Люди навіть знають, де такі місця. Якщо піти ліворуч пам'ятника і знайти місце, яке оминають і птахи, і звірі, там і відбуваються дива. Понад двадцять років тому дванадцять добровольців зуміли віднайти таке місце, щоб вступити в контакт з Космосом. З неба на них впав яскравий промінь і всі вони кудись безслідно зникли. До цього часу ніхто не знає, де поділися ті люди.

Мишко помовчав, а потім поцікавився, чи може блакитний кристал Знань виконувати бажання.

- Цього я не знаю,- відповіла тітка, - Але до острова веде великий пішохідний міст. Якщо стати на середині мосту і загадати бажання, то воно обов'язково здійсниться. Недарма туди приходять молодята у день свого весілля, загадують бажання і вішають на поручні мосту замки.

Тільки мама з тіткою пішли з дому, Мишко пішов надвір. З розповідей тітки хлопчик знав, що неподалік будинку є довга набережна, яка тягнеться по березі великої річки Дніпро. Мишко швидко попав на набережну. Дніпро виявився дуже великою рікою, але хлопчик одразу ж помітив і Монастирський острів, і золотoverху церкву на ньому, і пішохідний довгий міст.

На металевих прутах під поручнями мосту Мишко побачив безліч різноманітних замків: з надписами і без них, великі та маленькі. Дійшовши до середини мосту, хлопчик закрив очі і прошепотів: «Я дуже хочу знайти кристал Знань». Він тричі повторив своє бажання і по мосту пішов на острів.

Пам'ятник Шевченку Мишко знайшов одразу. Але як знайти кристал? Хлопчик до вечора ходив навколо пам'ятника, але ніяк не міг зрозуміти, як потрапити до гроту, де схований кристал? Вже надвечір він помітив маленьке жабенятко, яке стрибало по доріжці, ніби кликало Мишка йти за ним. Хлопчик пішов за жабенятком. Воно пристрибало на клумбу біля пам'ятника, зупинилося і поглянуло на Мишка. У жабенятка були блакитні оченятка! Воно посміхнулося до хлопчика і маленьким пальчиком своєї лапки вказало на

землю. Мишко розгорнув поруч нього квіти і побачив там напівпрозорий блакитний камінець! Він взяв його і поклав на долоню. Під вечірніми променями сонця камінець мигнув синім світлом. Це був кристал Знань! Блакитнооке жабенятко пострибало далі, вказуючи Мишку дорогу. Воно привело хлопчика в зарості кущів і хутко зникло.

Мишко сів на пенюк, стис у руці знахідку. Швидко стемніло і хлопчикові стало лячно і холодно. Раптом перед ним з'явилася жінка у червоній курточці і кумедному капелюшку з великою пір'їною. Вона зняла з себе куртку і укутала нею Мишка.

- Хто ви?- запитав він. – Фея?
- Можна і так сказати,- відповіла вона.
- Тоді скажіть мені, чи може кристал Знань виконати бажання?- поцікавився Мишко.
- Він все може. Але бажань може бути лише три,- сказала Фея і пішла собі геть, наспівуючи якусь пісеньку.

Мишко розтис долоньку, і кристал засяяв у темряві блакитним світлом. Не гаючи часу, хлопчик прошепотів: «Хочу, щоб мама одужала, щоб у мене був тато, хочу мати ноутбук». Тільки-но Мишко замовк, камінець потух. Настала темрява. Щасливий хлопчик зігрівся і швидко заснув.

Вранці його знайшла тітка. Мишко помітив Фею, яка збирала порожні пляшки, і повернув їй курточку. Байдуже, що тітка йому не повірила і сказала, що то ніяка не Фея, а безхатченко. Мишко знав напевно, що то справжня Фея, що було блакитнооке жабенятко і у руках він стискає справжній кристал Знань. Тітка завезла Мишка до великого будинку, а сама поїхала до мами у лікарню. Хлопчика привітно зустрів чоловік у окулярах. У нього були добрі очі і приємний голос. Чоловік провів Мишка до його кімнати.

- Я – твій тато,- пояснив чоловік. – Розумієш, я не знав, що ти є у мене. Мамі сьогодні зроблять операцію, лікар сказав, що вона одужає. Тепер ми будемо жити разом. А щоб тобі не було сумно вдома, я купив тобі ноутбук. Тільки більше не тікай з дому. Добре?

Мишко на те лише посміхнувся. Він тепер знав таємницю кристалу: блакитний камінець дійсно може здійснювати бажання. Тому потрібно знову піти на острів і сховати кристал у хащах, щоб його знайшов той, у кого є бажання. Мишко нікому не розкриє ні свою таємницю, ні таємницю кристалу.